

DET GODE NEJ

Af Asger Aamund

EU har aldrig været folkestyret, kun styret. Derfor accepterer EU's befolkning det økonomiske samarbejde, men forkaster den politiske integration. Europas borgere er ellers glade nok for deres respektive demokratier, så det er jo ikke folkestyret, der mangler i anerkendelse og popularitet.

Europæerne går også fuldt og helt ind for internationalt politisk samarbejde og global ansvarlighed. Når EU-borgerne bekender sig til demokrati på det nationale plan, går de naturligvis også ind for demokrati i europæisk sammenhæng. Og det er lige netop det, de ikke får.

EU's politiske historie udgør en endeløs kæde af fiaskoer og ydmygelser, netop fordi EU er ufolkelig og udemokratisk: krigen i Jugoslavien, der kostede 200 000 mennesker livet udelukkende på grund af EU's ubeslutsomhed og militære berøringsangst. Farcen om Østrig-boycotten, hvor EU's regeringschefer - også den danske - valgte at iværksætte en økonomisk og politisk isolation af Østrig efter at et lovligt og forfatningskorrekt parlamentsvalg havde udløst en ny regering med deltagelse af Frihedspartiet.

Muhammed-krisen, der afslørede EU's totale mangel på demokratisk solidaritet og moralsk handlekraft. Og EU's gennemførte uansvarlighed og handlingslammelse i alle geo-politiske brændpunkter: Irak-krigene, anti-terrorbekæmpelse, Israel-palæstinakonflikten, indplaceringen af Rusland i det europæiske storrum. Og det impotente EU's diskrete distance til USA, en anti-politik, der afslører et EU, hvor frygten for nederlaget konsekvent besejrer viljen til succes.

Problemet i EU er således ikke politik, men mangel på folkestyret politik. Den moderne europæer vil ikke have Lissabon traktaten fordi den er bikset sammen af embedsmænd, der i mangel af politisk vision og reformkraft har måttet levere en traktat, der er et kompromis inden i en mellemregning inden i en nødløsning. Politisk ligger EU i dag i ruiner og kan ikke rejses med mindre politikerne selv tager arbejdstøjet på og skaber en helt ny politisk EU-struktur, der både udligner det demokratiske underskud og som er svøbt omkring det, som den moderne Europæer ønsker og har behov for: en europæiske union, der er en let og gennemsigtig konstruktion, hvor kun det centraliseres som ikke kan decentraliseres. Et EU hvor hver nation og hver region er ansvarlig for sin egen politik, men også et EU, der med et stærkt og handlekraftigt parlament kan tage det fulde ansvar for de få politiske områder, hvor kun en fælles indsats sikrer fred, sikkerhed og velstand.

Men det går nok som det plejer. Nede i Bruxelles sidder embedsmændene allerede nu og kigger spørgende på hinanden: "Hvor meget mayonnaise og flødeskum skal der dog på før vi får traktaten til at glide ned?". Og EU-apparatets kedelflikkere og lappeskomagere sukker, spidser blyanterne og bøjer sig endnu engang over tegnebrættet.